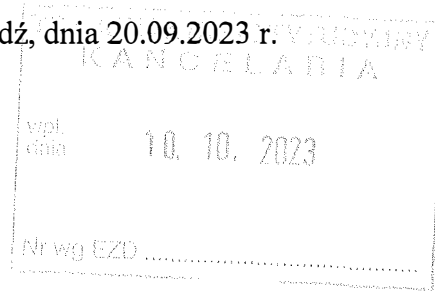

Łódź, dnia 20.09.2023 r.

Do
Trybunału Konstytucyjnego w Warszawie
Al. Jana Chrystiana Szucha 12A
00-918 Warszawa

Skarżący: G F

reprezentowany przez adwokata Jakuba Michalskiego prowadzącego Kancelarię Adwokacką w Łodzi przy al.T.Kościuszki 52 lok.5, 90-428 Łódź (sdres e-mail i telefon wskazane są w stopce skargi) wpisanego na listę adwokatów w Izbie Adwokackiej w Łodzi pod numerem LOD/ADW/1286

Skarga konstytucyjna
z wnioskiem o wydanie postanowienia tymczasowego

Przedmiot kontroli:

art.607a kodeksu postępowania karnego, art. 607b pkt 1 i 2 kodeksu postępowania karnego, art.607d § 1 i 2 kodeksu postępowania karnego stosowane w związku art.252 § 1 kodeksu postępowania karnego oraz w związku z art.459 § 1 i 2 kodeksu postępowania karnego rozumiane w taki sposób, że na postanowienie sądu okręgowego w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania, wydane na podstawie art. 607a k.p.k., zażalenie nie przysługuje,

Konstytucyjny wzorzec kontroli:

art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art.31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jak również w związku z art.5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art.175 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wniosek skargi konstytucyjnej

Na podstawie art.79 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o orzeczenie, że art.607a kodeksu postępowania karnego, art. 607b pkt 1 i 2 kodeksu postępowania karnego, art.607d § 1 i 2 kodeksu postępowania karnego stosowane w związku art.252 § 1 kodeksu postępowania karnego oraz w związku z art.459 § 1 i 2 kodeksu postępowania karnego rozumiane w taki sposób, że na postanowienie sądu okręgowego w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania, wydane na podstawie art. 607a k.p.k., zażalenie nie przysługuje, jest niezgodny z art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art.31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jak również w związku z art.5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art.175 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wniosek o wydanie postanowienia tymczasowego

W związku wniesieniem skargi uprzejmie wnoszę o wydanie postanowienia tymczasowego w przedmiocie wstrzymania wykonania postanowienia Sądu Okręgowego w Ł z dnia 04.2023 r. w sprawie w przedmiocie wydania europejskiego nakazu aresztowania w stosunku do G F .

Uzasadnienie skargi konstytucyjnej

1. Przedstawienie stanu faktycznego.

Skarżący jest obywatelem polskim, natomiast w 2012 roku został rezydentem M i tam od tego czasu zamieszkiwał.

Obecnie jest on jest podejrzanym w postępowaniu karnym, jakie w dacie odmowy prawa do wniesienia środka odwoławczego drugiej instancji w postępowaniu sądowym toczyło się w Prokuraturze Regionalnej w Ł pod sygnaturą

Postanowieniem z dnia .04.2023 r. Sąd Okręgowy w Ł na wniosek Prokuratury Regionalnej w Ł wydał wobec skarżącego europejski nakaz aresztowania skarżącego w sprawie o sygnaturze . Na to postanowienie obrońca skarżącego wniósł zażalenie, które zarządzeniem sędziego przewodniczącego z dnia 05.2023 r. wydanym w tej samej sprawie odmówił przyjęcia tego zażalenia. Na to obrońca skarżącego wniósł kolejne zażalenie domagając się zmiany skarżonego zarządzenia i nadania biegu wcześniejszemu zażaleniu obrońcy na postanowienie o zastosowaniu europejskiego nakazu aresztowania. Zażalenie to zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Ł z dnia .07.2023 r. wydanym w sprawie . W tym dniu otworzył się trzymiesięczny termin na wniesienie skargi konstytucyjnej.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia .07.2023 r. wydanego przez Sąd Apelacyjny w Ł w sprawie wskazano co następuje:

„...postanowienie o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania, podobnie jak postanowienie o odmowie jego wydania, nie podlega zaskarżeniu (uchwała Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2005 r., I KZP 29/04, OSNKW 2005/1, poz. 3). Nie jest to bowiem postanowienie w przedmiocie środka zapobiegawczego (takowe zresztą zostało wobec podejrzanego już wydane:

i to właśnie ono mogło być przedmiotem zaskarżenia). Z tego powodu podstawą wniesienia zażalenia nie może być art. 252 kpk, ponadto w ustawie nie przewidziano środka zaskarżenia na postanowienie w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania (zob. art. 459 § 2 kpk). Postanowienie w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania nie należy również do kategorii postanowień sądu zamykających drogę do wydania wyroku w rozumieniu art. 459 § 1 kpk. Zaskarżeniu podlega jednak postanowienie sądu państwa wykonania europejskiego nakazu aresztowania, który to sąd orzeka w przedmiocie przekazania. Tryb zaskarżenia określa tu jednak prawo krajowe państwa wykonania nakazu (Hofmański, Sadzik, Zgryzek, Kodeks, t. 3, 2012, s. 734 735) (tak Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany).

Wobec wskazanego powyżej, utrwalonego stanowiska zarówno judykatury jak i doktryny, nawet bogata argumentacja obrońcy podejrzanego nie może skutkować wzruszeniem skarżonego zarządzenia.”

Tym samym w ocenie skarżącego odmówiono mu konstytucyjnego prawa do zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji oraz do dwuinstancyjnego postępowania sądowego, jak również przerzucono kontrolę przesłanek wydania europejskiego nakazu aresztowania na sądy państwa obcego zwanego państwem wykonania europejskiego nakazu aresztowania, przez co naruszono zasady opisane w art.5 i art.175 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na poparcie zarzutu.

Uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 20.01.2005 r. podjętą w sprawie I KZP 29/04 wyinterpretowano z art.607a kodeksu postępowania karnego, art.607 b kodeksu postępowania karnego oraz art.252 § 1 kodeksu postępowania karnego oraz w związku z art.459 § 1 i 2 kodeksu postępowania karnego normę stanowiącą, że na postanowienie sądu okręgowego w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania, wydane na podstawie art. 607a k.p.k., zażalenie nie przysługuje.

Ten sposób interpretacji wyżej wymienionych przepisów jest utrwalony w doktrynie i orzecznictwie, czego dowodem jest uzasadnienie postanowienia Sądu Apelacyjnego w Ł., gdzie wprost wskazano na utrwalone stanowisko judykatury i doktryny. Taki sam pogląd wyrażono w uzasadnieniu postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 października 2016 r. w sprawie o sygnaturze II AKz 348/16. Nadto tożsame wypowiedzi znajdziemy we wszystkich komentarzach do kodeksu postępowania karnego. Tutaj przykładowo wskazuję na wypowiedzi następujących autorów: M. Sygreła [w:] Komentarz do niektórych przepisów Kodeksu postępowania karnego [w:] Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Warszawa 2023, art. 607(a), lex, teza 10, B. Augustyniak [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el. 2023, art. 607(a), Lex, teza 14, M. Janicz [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. II, red. K. Dudka, Warszawa 2020, art. 607(a), Lex, teza 8, S. Steinborn [w:] Komentarz aktualizowany do art. 425-673 Kodeksu postępowania karnego, red. L. K. Paprzycki, LEX/el. 2015, art. 607(a), Lex, teza 15, W. Grzeszczyk [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. X, LexisNexis 2014, art. 607(a), lex, teza 3, G. Jaworski [w:] A. Sołtysińska, G. Jaworski, Komentarz do niektórych przepisów Kodeksu postępowania karnego [w:] Postępowanie w sprawach karnych ze stosunków międzynarodowych. Komentarz, Warszawa 2010, art. 607(a), Lex, teza 31.

Powyższe wypowiedzi pozwalają na przyjęcie że ukształtowała się jednoznaczna norma prawna, z której wynika, że na postanowienie sądu okręgowego w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania, wydane na podstawie art. 607a k.p.k., zażalenie nie przysługuje. Oznacza to ponadto co oczywiste, że europejski nakaz aresztowania zostaje niezwłocznie, bez oczekiwania na zaskarżenie przekazany do państwa wykonania, co może skutkować tam daleko idącymi konsekwencjami dla osoby nim objętej włącznie z pozbawieniem wolności.

W ocenie skarżącego **wyjątek od konstytucyjnej zasady prawa do zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji, jeżeli miałby być ustanowiony ustawą, to winien być wskazany wyraźnie w ustawie, nie zaś pozostawiony orzecznictwu**, w tym m.in. rzeczony uchwał. Nadto wyrażona w art.176 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasada dwuinstancyjności postępowania sądowego nie uznaje jakichkolwiek wyjątków.

Jak wskazał komentator ustawy zasadniczej:

„Nie należy więc zacierać różnic między rozstrzygnięciami kończącymi postępowanie a rozstrzygnięciami incydentalnymi. Z jednej strony, nawet uznanie, że dany typ wypadkowych (proceduralnych) rozstrzygnięć jest objęty zakresem art. 78, nie stoi na przeszkodzie poddawania ich wyjątkom, o których mowa w zdaniu drugim tego przepisu (wtedy konieczny jest jednak wyraźny przepis ustawy). Z drugiej niektórych rozstrzygnięciom wypadkowym (analizowanym w oparciu o kryterium merytorycznego rozstrzygnięcia o prawach i wolnościach

jednostki) odmawia się charakteru samoistnego, a tym samym uznaje się, że stworzenie możliwości zakwestionowania rozstrzygnięcia wypadkowego w ramach późniejszego zaskarżenia rozstrzygnięć ogólniejszych, podjętych na dalszych etapach postępowania, czyni zadość wymaganiom art. 78 (wyrok TK z 18 kwietnia 2005, SK 6/05). Należy zauważyć, że obecne orzecznictwo TK w tych kwestiach nie zawsze jest w pełni skoordynowane (por. np. wyroki z 22 października 2013 r., SK 12/13, pkt III.5.1; z 26 listopada 2013 r., SK 33/12, pkt III.4, ale również wyrok z 11 czerwca 2013 r., SK 23/10, pkt III.2.3) i wskazane byłoby zajęcie rozwiniętego stanowiska przez pełny skład Trybunału (L. Garlicki, Przegląd orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego za 2013 rok, PSqd. 2014, nr 9, s. 142-143).

Sytuacja staje się inna, gdy to co z punktu widzenia unormowania ustawowego danego postępowania sądowego jest uważane za kwestię wypadkową, stanowi zarazem odrębną „sprawę” w rozumieniu art. 45 ust. 1 konstytucji. W takim przypadku dana kwestia staje się objęta gwarancją dwuinstancyjności postępowania sądowego z art. 176 ust. 1, a ustanowienie wyjątków od prawa do zaskarżania rozstrzygnięcia nie jest dopuszczalne (zob. w szczególności wyrok z 26 listopada 2013 r., SK 33/12; w wyroku tym TK uznał za odrębną sprawę rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w konsekwencji wyłączenie możliwości zaskarżenia postanowienia w przedmiocie kosztów nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzonych po raz pierwszy przez sąd odwoławczy jest niezgodne z art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 konstytucji (odmienne jednak stanowisko uzasadnione szczególną rolą Sądu Najwyższego zajęto wobec wyłączenia takiej możliwości w orzeczeniu o kosztach wydanym przez SN w sprawie dotyczącej wznowienia postępowania, wyrok z 13 października 2015 r., SK 63/12).

Z przedstawionych wyżej względów za zbyt daleko idące należy uznać stwierdzenie SN, iż skoro postępowanie w przedmiocie skargi na przewlekłość w postępowaniu sądowym „jest postępowaniem incydentalnym, to nie stosuje się do niego przepisów Konstytucji, przyznających stronie prawo do zaskarżania orzeczeń wydanych w pierwszej instancji (art. 78) oraz przewidujących instancyjność postępowania” (postanowienie z 15 grudnia 2005 r., I KZP 44/05, OSNKW 2006, nr 1, poz. 6, s. 37, powołujące postanowienia SN z 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05 i I CNP 7/05, niepubl. oraz postanowienie z 3 października 2005 r., III SO 19/05, niepubl.; zob. też głosę B. Błońskiej i G. Rząsy do tego postanowienia PS 2006, nr 3, s. 126 i n.).” L. Garlicki, K. Wojtyczek [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom II, wyd. II, red. M. Zubik, Warszawa 2016, art. 78.

Co najważniejsze jednak:

„art. 176 ust. 1 ma charakter absolutny, bo nie dozwala ustawodawcy zwyktemu na wprowadzanie wyjątków od dwuinstancyjnego przebiegu postępowania sądowego. Natomiast art. 78 zdanie drugie w sposób wyraźny dopuszcza ustanawianie wyjątków od prawa do zaskarżenia” L. Garlicki, K. Wojtyczek [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom II, wyd. II, red. M. Zubik, Warszawa 2016, art. 78.

Skarżący wskazuje, że w pisemnych motywach uchwały Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 29/04 brak jest jakiegokolwiek refleksji nad przepisami art. 5, art.31 ust.3, art.45 ust.1 art. 78, art.175 ust 1 i art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Jedyna uwaga w uzasadnieniu rzeczony uchwały przedstawiona na gruncie ustawy zasadniczej dotyczy zakazu ekstradycji obywateli polskich zawartego w art.55 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W ocenie skarżącego istotnym nadto jest to, że **rzeczona uchwała Sądu Najwyższego została wydana na gruncie poprzedniego stanu prawnego, przed nowelizacją art.607b k.p.k. w 2015 r., która wprowadziła konieczność badania, czy wydania europejskiego nakazu aresztowania wymaga interes wymiaru sprawiedliwości i uczyniła europejski nakaz aresztowania niedopuszczalnym, gdy nie wymaga jego wydania interes wymiaru sprawiedliwości. Jakkolwiek ustawa nie stanowi literalnie, że chodzi tu przede wszystkim o polski wymiar sprawiedliwości, to jednak wydaje się to oczywiste.** Konieczność badania tego czy wydanie europejskiego nakazu aresztowania jest wymagane przez interes wymiaru sprawiedliwości czyni nieaktualną uchwałę w sprawie I KZP 29/04.

Jak w niej wskazano (ostatni akapit):

„W wypadku wydania europejskiego nakazu aresztowania gwarancyjne funkcje kontroli sądowej pozbawienia wolności osoby ściganej spełniane są zatem w państwie wydania nakazu przez możliwość zaskarżenia orzeczenia, które stanowiło podstawę wydania nakazu, natomiast w państwie wykonania nakazu przez możliwość zaskarżenia decyzji o przekazaniu.”

W przypadku przesłanek z punktów 1) i 2) tego przepisu sprawa jest prosta i sprowadza się w zasadzie znajomości podstaw czytania i arytmetyki. Rok z punktu pierwszego i 4 miesiące z punkt drugiego bieżą w tym samym tempie i trwają tak samo długo w każdym z państw Unii Europejskiej. Zatem ich kompetencje do policzenia miesięcy do 4 oraz lat do 1 nie budzą wątpliwości. Jednakże nie za bardzo wydaje się aby owe sądy innych państw Unii Europejskiej kompetencję by badać to co jest zgodne, a co sprzeczne z interesem wymiaru sprawiedliwości w Polsce, jako też czego interes polskiego wymiaru sprawiedliwości wymaga, a czego nie wymaga. Jest to niezgodne z art.5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i z art.175 ust.1 Konstytucji RP, bowiem **kontrola ustawowej i to ocennej przesłanki stosowania europejskiego nakazu aresztowania, jaką jest istnienie interesu polskiego wymiaru sprawiedliwości w jego wydaniu, stanowi wymiar sprawiedliwości i jest powierzona polskim sądom. Nie mogą się one od niej zwolnić również w drugiej instancji i to niezależnie od tego, czy dana okoliczność jest również badana przez sądy innych państw unijnych.**

Interesu wymiaru sprawiedliwości w stosowaniu europejskiego nakazu aresztowania nie da się weryfikować na etapie wydawania orzeczenia stanowiącego podstawę do wystąpienia z wnioskiem o ten nakaz, a to z uwagi na odmienną przedmiot postępowania. W konsekwencji **w aktualnym stanie prawnym odmowa uznania prawa do środka odwoławczego od postanowienia w przedmiocie wydania europejskiego nakazu aresztowania oznaczałaby pozostawienie poza możliwością zbadania środkiem odwoławczym przez polski sąd tego, czy interes wymiaru sprawiedliwości wymaga wydania europejskiego nakazu aresztowania.**

Z powyższych powodów stoję na stanowisku, że norma przedstawiona jako przedmiot kontroli pozostaje w sprzeczności z wzorcem kontroli konstytucyjnej wskazanym na wstępie.

„Na tle dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego ukształtowało się zróżnicowanie sytuacji, gdy sąd wykonuje czynności związane ze sprawowaniem funkcji wymiaru sprawiedliwości i sytuacji, gdzie sąd wykonuje czynności z zakresu ochrony prawnej nie będące "ostatecznym rozstrzygnięciem sporu prawnego", gdzie sąd nie orzeka o zasadności zarzutu stawianego w postępowaniu karnym (orzeczenie TK z: 20 maja 2000 r., sygn. K. 21/99, OTK ZU nr 4/2000, poz. 109; 2 kwietnia 2001 r., sygn. SK 10/00, OTK ZU nr 3/2001, poz. 52).

*Są to sytuacje (tak jak na tle niniejszej sprawy) gdzie sąd sprawuje kontrolę nad czynnościami postępowania przygotowawczego. W takich sytuacjach Trybunał Konstytucyjny uznał, iż ocena konstytucyjności rozwiązań normatywnych normujących tego rodzaju kontrolę podlega jedynie ocenie z punktu widzenia art. 45, 77 ust. 2 i 78 Konstytucji, nie zaś z jej art. 175 i 176. Podobną myśl wyrażono w wyroku z 8 grudnia 1998 r., sygn. K. 41/97, OTK ZU nr 7/1998, poz. 117, gdzie uznano, iż podobnych sprawach "nie ma obowiązku respektowania... zasad, które bezpośrednio wynikają z art. 176 ust. 1 Konstytucji, bo nie są to sprawy od początku do końca rozpatrywane przez sądy, a tylko poddane końcowej kontroli ze strony sądu". Zróżnicowanie przeprowadzone przez Trybunał Konstytucyjny pozwala na stwierdzenie, że w ramach ogólnie sformułowanego w art. 45 ust. 1 Konstytucji prawa do sądu mieszczą się w rzeczywistości dwa prawa: prawo do sądu jako prawo do sądowego wymiaru sprawiedliwości, a więc merytorycznego rozstrzygnięcia (o przypisaniu odpowiedzialności karnej, o rozstrzygnięciu innej niż karna "sprawy", w ujęciu szerokim, odpowiadającym szerokiemu zakresowi art. 45 Konstytucji) w zakresie praw jednostki oraz prawo do sądowej kontroli aktów godzących w konstytucyjnie gwarantowane wolności (prawa) jednostki. **Artykuł 176 Konstytucji, wymagający dwuinstancyjności postępowania - odnosi się tylko do tej pierwszej sfery: prawa do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy przez sądy, nie zaś wypadków, gdy sądy działają jako organ kontroli innych aktów władzy publicznej rozstrzygających sprawy jednostek po to, aby ustrzec je przed arbitralnością władzy**" Wyrok TK z 12.05.2003 r., SK 38/02, OTK-A 2003, nr 5, poz. 38.*

W sprawie stosowania europejskiego nakazu aresztowania Sąd nie jest podmiotem upoważnionym do kontroli władczego rozstrzygnięcia prokuratora. Wprost przeciwnie to prokurator występuje do sądu o rozstrzygnięcie w postępowaniu przed sądem tego, czy wydawać europejski nakaz aresztowania, czy go nie wydawać. Oprócz przesłanek, które prowadzą się do liczenia (art.607b pkt 1) i 2) k.p.k.) sąd musi również rozstrzygnąć o przesłance ocennej, jaką jest interes (polskiego) wymiaru sprawiedliwości (art.607 zd.1 k.p.k.). oznacza to, że prokurator poddaje pod rozstrzygnięcie Sądu spór co do tego czy europejski nakaz aresztowania stosować, czy go nie stosować. Jest to sprawa w rozumieniu art.45 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, która jest przedstawiona do merytorycznego rozstrzygnięcia przez Sąd. W takiej sprawie wyłączenie dwuinstancyjności jest niedopuszczalne z mocy art.176 ust.1 Konstytucji.

3. Udokumentowanie daty doręczenia prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy o TK.

Do skargi załączam odpis postanowienia Sądu Apelacyjnego w Ł. . . . . wydanego w sprawie . . . . . w dniu .07.2023 r. tym samym 3-miesięczny termin na wniesienie skargi konstytucyjnej opisany w art.77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym nie może się skończyć wcześniej niż z dniem 05.10.2023 r.

4. Informacja, czy od wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy o TK, został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Uprzejmie informuję, że od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Ł. . . . . wydanego w sprawie . . . . . w dniu .07.2023 r., ani od żadnego z wcześniej wydanych orzeczeń w tej sprawie nie został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Uzasadnienie wniosku o wydanie postanowienia tymczasowego

Zgodnie z art.79 ust.1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym „trybunał może wydać postanowienie tymczasowe o zawieszeniu lub wstrzymaniu wykonania orzeczenia w sprawie, której skarga konstytucyjna dotyczy, jeżeli wykonanie wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia mogłoby spowodować nieodwracalne skutki, wiążące się z dużym uszczerbkiem dla skarżącego albo gdy przemawia za tym inny ważny interes skarżącego lub ważny interes publiczny.”

Ustawa zatem przewiduje 3 alternatywne przesłanki wydania postanowienia tymczasowego:

- jeżeli wykonanie wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia mogłoby spowodować nieodwracalne skutki, wiążące się z dużym uszczerbkiem dla skarżącego
- gdy przemawia za tym inny ważny interes skarżącego
- gdy przemawia za tym ważny interes publiczny.

Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania w stosunku do skarżącego będącego rezydentem Malty może go pozbawić prawa stałego pobytu na Malcie i dobrodziejstw wynikających z rezydencji podatkowej w tamtym kraju, która powstała ponad 10 lat temu. Dobrodziejstw, z których korzysta zgodnie z prawem polskim. Nadto może pozbawić go na krótszy lub dłuższy czas wolności osobistej, która jest jednym z podstawowych i to najważniejszych praw obywatelskich. Chyba drugim wg swojej rangi po prawie do życia. Tym samym trzeba uznać, że istnieją przesłanki do wydania postanowienia tymczasowego w sposób proponowany przez skarżącego.

Fakt, że w postępowaniu o wydanie europejskiego nakazu aresztowania Sąd nie kontroluje żadnego aktu władczego prokuratora lub kogokolwiek innego, a sprawuje wymiar sprawiedliwości rozstrzygając właśnie wniosek prokuratora (i to wniosek w materii wyjątkowo istotnej dla podsądnego) nie budzi chyba żadnego sporu. To zaś oznacza, że mamy do czynienia ze sprawą sądową w rozumieniu art.176 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. To zaś wskazuje na oczywistą sprzeczność z naszą Konstytucyjną zasadą dwuinstancyjności postępowania sądowego jednoinstancyjnego modelu postępowania w przedmiocie wydania europejskiego nakazu aresztowania ukształtowanego w art.607a i następnym kodeksu postępowania karnego.

Wydanie postanowienia tymczasowego nie pozbawi prokuratury możliwości prowadzenia postępowania karnego, bowiem prokuratorowi pozostanie europejski nakaz dochodzeniowy, z którego z niewiadomych przyczyn wzbraniał się dotąd skorzystać pozwalający na postawienie zarzutów skarżącemu i jego przesłuchanie. Jeżeli zaś ta droga dla prokuratora byłaby mało satysfakcjonująca to będzie miał możliwość skorzystania z pomocy polskich służb konsularnych i osiągnięcia tego samego rezultatu. W obu przypadkach z poszanowaniem prawa gwarantowanego przez art.31 ust.1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Jakub Michalski
advokat

W załączeniu:

1. Pełnomocnictwo szczególne ;
2. Odpis postanowienia Sądu Okręgowego w Ł z dnia .04.2023 r. w sprawie :
3. Odpis zarządzenia Sędziego Przewodniczącego z dnia .05.2023 r. wydanego w sprawie Sądu Okręgowego w Ł w przedmiocie odmowy przyjęcia zażalenia ;
4. Odpis postanowienia Sądu Apelacyjnego w Ł wydanego w sprawie w dniu .07.2023r.
5. 8 odpisów skargi konstytucyjnej z odpisami powyżej wymienionych załączników.